

Roderick Gordon & Brian Williams

Súboj
v
PODZEMÍ

FRAGMENT

PODZEMIE

Súboj v Podzemí

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

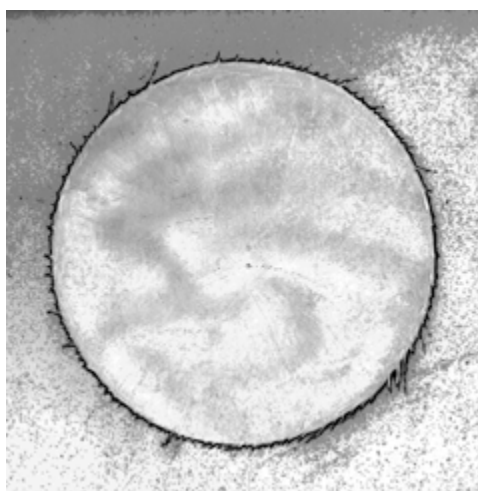

Ďalšie e-knihy v edícii:
Podzemie – Stratený svet v Podzemí
Podzemie – Hlbšie v Podzemí
Podzemie – Voľný pád v Podzemí

Roderick Gordon, Brian Williams
Podzemie – Súboj v Podzemí – e-kniha
Copyright © Fragment 2011

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Súboj
^v
PODZEMÍ

Súboj *v* **PODZEMÍ**

Roderick Gordon a Brian Williams

Tancujeme v kruhu, len sa domnievame,
no Tajomstvo sedí uprostred a vie.

báseň Tajomstvo sedí od Roberta Frosta, 1942

Nikdy ste ma nevideli
Nikdy ste nedúfali, nepovedali ste
Nedokážete to vysvetliť
Nedokážete
Nedokážem vysvetliť túto bolesť...

*úryvok zo skladby Zrádzam svojich priateľov
od skupiny Orchestral Manoeuvres in the Dark*

Am Tag aller Summierung, tragen Sie Ihren Körper vorwärts auf
dem Wrack Ihrer Tage. Für Sie seien nicht, was Sie waren, aber
was Sie anstrebten.

*úryvok z nemeckej Knihy zániku od neznámeho
autora zo 17. storočia*

PRVÁ ČASŤ

Zjavenia

Kapitola I

Vlny plameňa prechádzajúce z červenej do bielej. Vlasy sa pripaľujú, pokožka sa sťahuje. Ozve sa prudké zavytie vetra, keď z priestoru unikne všetok vzduch, potom šplechot vody, keď sa druhá Rebecca hodí do jazierka a strhne so sebou sestru. Omráčené a takmer bezvedomé telo prvej Rebeccy je ochabnuté ako handrová bábika, nepreberie ju ani chladná voda.

Ponorcia sa pod hladinu. Unikajú horúčave.

Druhá Rebecca zachvá sestre rukou ústa a nos. Potom sa prinúti rozmýšľať. *Šesťdesiat sekúnd bez vzduchu*, hovorí si, keď sa jej pľúca začínajú napínať. *Čo teraz?*

Pozrie na zúriace peklo nad sebou, na karmínové vlny, čo sa lámu na vode. Vysušená vegetácia, ktorá sa chytila od Elliottovej náloží, sýti požiar a upcháva hladinu jazierka vrstvou čierneho popola. A čo je ešte horšie, Elliottová je stále tam – *Tá sviňa!* Striehne a čaká, pripravená odpraviť ich, len čo sa ukážu. Odkiaľ to druhá Rebecca vie? Lebo by na jej mieste urobila to isté.

Vrátiť sa nemôžu. Rozhodne nie, ak to chcú prežiť.

Mocuje sa s vreckom na košeli a vyťahuje náhradnú svetelnú guľu. ďalšie premárnené sekundy, no musí vidieť, kam ide.

Musím sa rýchlo rozhodnúť... teraz... kým ešte môžem.

Keďže nemá inú možnosť, rozhodne sa ponoriť hlbšie do hustého polosvetla a ťahá sestru so sebou. Vidí, že dievča krváca z rany na bruchu, stopa krvi sa za ňou vinie ako zväzok červených stužiek.

Päťdesiat sekúnd.

Závrat. Prvý príznak nedostatku vzduchu.

V chaose bublín a šume vody v ušiach druhá Rebecca zachytí sestrino volanie. Nedostatok vzduchu dievča prebral a jej slová sú zmätené a nejasné. Začína sa mykať, no druhá Rebecca jej zatne prsty do ramena. Ranená to zrejme chápe, znovu ochabne a dá sa niešť dolu.

Štyridsať sekúnd.

Druhá Rebecca bojuje s nutkaním otvoriť ústa a nadýchnuť sa, stále sa potápa. Žiara svetelnej gule odhaľuje zvislý povrch pokrytý vodnými rastlinami. Roj rybiek vystrelí preč, ich kovovo modré šupiny sa ligocú vo svetle.

Tridsať sekúnd.

Druhá Rebecca zbadá tmavý otvor. Kope nohami, spolu so sestrou doň vchádza a v myslí sa vracia k predchádzajúcemu životu: k všetkým hodinám plávania v Highfielde.

Dvadsať sekúnd.

Je to kanál. *Možno*, odvažuje sa dúfať. *Možno*. V hrudi ju páli – dlho už nevydrží, no stále pláva do kanála a šmátra okolo seba.

Desať sekúnd.

Je dezorientovaná – už nevie, čo je hore a čo dole. Potom si všimne odraz. O pár metrov ďalej sa svetlo z gule odráža z pohybujúcej sa zrkadlovitej plochy. Z posledných síl zaberie.

Hlavami prerážajú hladinu, prenikajú do bubliny vzduchu nahromadeného pod stropom kanála.

Druhá Rebecca si napíňa vzduchom ubolené pľúca, je vďačná, že to nie je metán alebo iný škodlivý plyn. Keď prestane kašľať a prskať, skontroluje sestru. Ranenému dievčaťu trčí hlava z vody, no stále jej klesá na prsia.

„No tak! Preber sa!“ volá druhá Rebecca a trasie ňou.

Nič.

Položí jej ruku na hrudný kôš a niekoľkokrát silno stlačí.

Stále nič.

Stisne sestre nos, dáva jej umelé dýchanie.

„To je ono! Dýchaj!“ Hlas druhej Rebeccy duní v uzavretom priestore, keď sestra zachrapčí a vyplúje vodu. Potom sa nadýchne, no ešte viac sa nahlťá vody a začne sa v panike metať. „Pokojne,“ vraví druhá Rebecca. „Už sme v bezpečí.“

Prvá Rebecca po chvíli znehybnie a začne dýchať pravidelne, hoci plytko. Pod vodou si zviaza brucho, je jasné, že rana ju príšerne bolí. Tvár má smrteľne bledú.

„Neodpadneš mi zase?“ znepokojene sa pýta druhá Rebecca.

Prvá Rebecca neodpovedá. Dievčatá na seba pozerú, vedľa, že sú v bezpečí – aspoň zatiaľ. Prežili.

„Idem sa pozrieť ďalej,“ hovorí druhá Rebecca.

Prvá Rebecca na ňu neprítomne pozrie. Potom sa zo všetkých síl pokúsi prehovoriť, no podarí sa jej len perami naznačiť hlásku P.

„Prečo?“ druhá Rebecca to slovo vysloví za ňu. „Pozri hore,“ povie a ukáže sestre, aby si všimla to, čoho sa inštinktívne chcela chytiť. Na strope je pripevnených niekoľko káblov, hrubých ako had – staré elektrické vedenie s opadanou izoláciou a odhalenými drôtmi, pokrytými slizkou hnedou hrdzou. „Sme v chodbe. Možno má aj druhý východ.“

Prvá Rebecca prikývne a zavrie oči. Pri vedomí sa drží s vypätím všetkých síl.

Kapitola 2

Po vyše dvoch dňoch na podzemnej rieke zamieril Chester s motorovým člnom k dlhému prístavisku.

„Zasviette a pozrite, čo tam je!“ zakričal cez hukot motora na Marthu.

Tá zdvihla svetelnú guľu a obrátila lúč k tmavým siluetám na konci prístaviska. Chester uvoľnil klapku a spomalil čln, obzeral si budovy a prístavný žeriav. Tento prístav bol očividne omnoho významnejší ako tie menšie, kde sa cestou zastavili, tankovali a hodinku či dve oddychovali. Chesterovi sa rozbúchalo srdce v nádeji, že sa azda blížia k cieľu cesty.

Čln narazil na prístavisko a Chester vypol motor. Martha sa zachytila prístavného kola a pokúsila sa okolo neho omotať lano. Potom znovu zasvietila guľou a Chester rozoznal veľký oblúk natretý nabielo. Spomenul si, že Will hovoril o zamurovanom vchode do prístavu – dosť širokom aj pre nákladiak. *Určite je to tento!*

Tiekla z neho voda a triasol sa od zimy, no aj tak sa div neroztancoval od radosti. *Dokázal som to! Dofrasa, naozaj som tu!* vykrikoval, ale len v duchu, keď sa štverali na súš.

Zase som na Povrchu!

Ani napriek blízkosti domova však situácia nebola ideálna.

Pozrel na Marthu, ako sa ťarbavo kníše po prístavisku. Robustná žena zababušená v handrách sa motala ako medvedica a tak aj mrmlala. Na tom nebolo nič nové – od začiatku sa správala zvláštne, no teraz mykla hlavou a zakliala smerom do tmy, akoby tam niekto bol. Lenže nebol.

Chester ľutoval, že pri sebe nemá Willa. Alebo hocikoho z pôvodnej skupiny. Zostal s touto čudáčkou, ktorá teraz znovu zamrmľala a zavrčala a vzápätí rozďavila ústa v širokom zívnutí, až zazrel jej žlté zuby. Vedel, že je vyčerpaná, a okrem toho ju ťažila gravitácia, ktorá sa tu vracala do normálu. Aj jeho telo ju pociťovalo, takže Martha, ktorá nebola podobnému tlaku vystavená už mnoho rokov, to mala ešte ťažšie.

Chester si uvedomil, že Marthe teraz nie je čo závidieť. Vyrástla v Kolónii a na Povrch sa nikdy nedostala – chystala sa prvý raz uvidieť slnko. Dole sa jej určite nežilo ľahko: styxovia ju aj s manželom vyhnali do Hlbín, takmer osem kilometrov pod Kolóniu. Tam sa museli pridať k bande vzbúrencov, ktorí sa zabíjali navzájom a hynuli ako obeť rozličných nástrah toho temného sveta. Martha v Hlbínách porodila syna Nathaniela, a potom sa ju jej muž pokúsil zabiť – aj s dieťaťom ju strčil do Prieduchu.

Matka aj syn pád zázrakom prežili, no Nathaniel neskôr už ako dospelý zomrel na horúčku a Martha zostala sama. Vyše dva roky nevidela živej duše, žila zabarikádovaná v starom domci a živila sa mäsom čudessných tvorov, ktorých tu dole pobiehalo viac než dosť.

Keď našla Willa, Chestera a ťažko zranenú Elliottovú, chlapcov si obľúbila, akoby v nich našla náhradu za zosnulého syna. Pokojne by bola dopustila Elliottovej smrť, len aby neohrozila Willa a Chestera. Tajila pred nimi, že na palube ponorky, ktorá uviazla v jednom z ďalších prieduchov, sa nachádzajú moderné lieky. No len čo Will odhalil pravdu, oľutovala to a zaviedla ich k plavidlu – čím vlastne zachránila dievčine život. Chlapcom neostalo iné, ako jej odpustiť.

Tak to bolo vtedy.

Teraz však Chester netušil, čo urobí. Mal na krku Marthu aj hrozbu styxského útoku – vedel, že len čo sa objaví na Povrchu, zaňuchajú ho. Nemal sa kam podieť a o pomoc mohol požiadať iba Draka. Áno, Drake bol jeho jedinou nádejou.

Drake, prosím ťa, buď tam! prosil v duchu Chester, keď očami pátral v tme prístavu a dúfal, že Drake sa niekde objaví. Najradšej by bol vyvolával jeho meno, ale neurobil to – keby Martha vedela, že sa s Drakom skontaktoval, veľmi by sa nepotešila. Chester mal už istú predstavu o jej chorobnej náklonnosti a naozaj nepotreboval, aby sa urazila.

Okrem toho netušil, či Drake dostal odkaz, ktorý mu zanechal na serveri. Možno už ani nie je medzi živými.

Mlčky sa teda vybrali po Willových stopách a najskôr vytiahli čln z vody. Gravitácia ich tak prekvapila, že o chvíľu lapali po dychu. Napokon s náramným fučaním odvliekli plavidlo do jednej z prázdnych budov, pričom Martha vypúšťala z úst jednu kľatbu za druhou.

Chester sa oprel dlaňami o kolená a dychčal s otvorenými ústami. Uvedomil si, že netúži po ničom inom, len sa vrátiť do Londýna za rodičmi. Vystavoval sa tak riziku, no dúfal, že rodičia mu nejako pomôžu. Možno ho ukryjú. A keby aj nie, bolo mu to jedno – chcel im oznámiť, že sa mu nič nestalo.

Druhá Rebecca sa vrátila a s úľavou zistila, že sestra sa stále drží drôtov. Styxka neklesla pod vodu, no síl jej rýchlo ubúdalo. Opierala si hlavu o plece a oči mala zatvorené. Druhej Rebecce trvalo niekoľko sekúnd, kým ju prebrala. Bolo jasné, že sestru musí dopraviť do sucha a tepla, kým ju celkom ochromí šok.

„Nadýchni sa najhlbšie, ako vieš. Dostanem nás odtiaľto,“ povedala druhá Rebecca. „Pred nami niečo je.“

„Čo?“ zamrmlala jej sestra.

„Plávala som popri úzkokoľajke na dne tunela,“ odvetila druhá Rebecca a pozrela do vody, čo im siahala po bradu. „Je tam nezaplavená oblasť. Väčšia, nielen ďalšia vzduchová bubli...“

„Poďme na to,“ prerušila ju prvá Rebecca. Zhlboka sa nadýchlá a pustila drôty.

Druhá Rebecca sestru ťahala, až sa ocitli na mieste, ktoré jej opísala. Prvá Rebecca ležala na chrbte a druhá ju vliekla ako plavčík topiaceho sa.

Onedlho sa mohli brodiť, hoci druhá Rebecca musela sestru podpierať. Potkýnali sa a špliechali, až sa dotackali na suchú zem.

Druhá Rebecca si všimla, že koľajnice vedú do tunela pred nimi, no hoci chcela zistiť, kde ústia, najskôr musela pomôcť sestre. Zložila ju na zem a jemne jej nadvihla odev, aby videla ranu. Tesne nad bokom zazrela dierku. Na prvý pohľad nevyzerala vážne, no stále z nej vytekalo nebezpečne veľa krvi, ktorá na bledom bruchu zanechávala priesvitnú vrstvičku.

„Ako to vyzerá?“ spýtala sa prvá Rebecca.

„Prevrátim ťa na bok,“ upozornila ju sestra a opatrne ju nadvihla – chcela vidieť aj chrbát. „To som si myslela,“ zašomrala, len čo našla otvor, ktorým guľka opustila telo.

„Tak ako to vyzerá?“ zopakovala cez zaťaté zuby prvá Rebecca. „Horvor!“

„Mohlo to byť aj horšie. Stále krvácaš, to nie je dobré. No guľka našťastie preletela len mäsitou časťou...“

„Akou mäsitou časťou? Chceš povedať, že som tučná?“ Aj napriek slabosti sa prvá Rebecca stále vedela uraziť.

„Si márnivá ako vždy, čo? Neskáč mi do reči.“ Druhá Rebecca položila sestru zase na chrbát. „Guľka prešla telom, takže ju nemusím vyťahovať, ale treba zastaviť krvácanie a to, ako iste vieš...“

„Viem,“ zamrmlala prvá Rebecca. Pochytil ju šialený hnev a zaťala päsť. „Ten krpatý sviniar! Normálne ma postrelil! Will na mňa strieľal!“ zúrila. „Ako sa opovážil?“

„Nerozčuľuj sa,“ poradila jej sestra a vyzliekla si košeľu. Odtrhla z nej pás, potom niekoľko ďalších.

Prvá Rebecca stále nadávala. „Urobil chybu, keď ma nedorazil! Mal to dokončiť, kým mohol, lebo ja sa mu pomstím a potom pocíti rovnakú bolesť, ba miliónkrát horšiu!“

„Verím,“ pritakávala druhá Rebecca, kým zväzovala dva pásy a ostatné poskladala na tampóny.

„Ja toho sviniaara podrežem a zavesím za nohy, až stečie z krvi... a bude zomierať pomaly... celé dni... nie, týždne!“ Prvá Rebecca už takmer blúznila. „A ešte nám ukradol aj Domínium! Za to nám zapla...“

„Neboj sa, vírus získame. A teraz čuś, zbytočne si mýňaś silu,“ zahriakla ju druhá Rebecca. „Musím ťa poriadne obviazať.“

Keď jej sestra pritisla na rany poskladané plátno, prvá Rebecca zaťala zuby. A potom, keď ju druhá Rebecca ovinula pásom a poriadne ho priťahla, výkriky mladej styxky naplnili tmavý tunel.

„Pohni sa, milučký,“ súrila Martha Chestera, ktorý sa rozhodoval, čo si vezme so sebou. Nereagoval, no najradšej by bol vybuchol.

Daj mi pokoj!

Strašne mu pripomínala protivne všetečnú tetušku, v jednom kuse nad ním spínala ruky a prenasledovala ho ustarosteným pohľadom. Okrem toho sa odporne potila a Chestera dráždil jej zápach.

„Srdiečko, už naozaj niet prečo otáľať,“ zatiahla presladeným tónom.

Koniec. Toto už naozaj neznesie! Marthu má stále za pätami, vždy o kúsok bližšie, než by mu bolo milé. Bez uvažovania schmatol zopár vecí a nastrkal si ich do ruksaka nad spací vak. Ruksak zavrel.

„Hotovo,“ zavŕchal a s rozmachom si ruksak vyhodil na plece, takže Martha musela ustúpiť, aby ju nezasiahol. Potom rýchlo vykročil po prístavisku, aby sa dostal čo najďalej od nej.

O pár sekúnd mu však zase dýchala na chrbát.

„Tak kde je to?“ ozvala sa a Chester si vybavoval Willove pokyny. Počul Marthu popudene fučať – hnevala sa, buď naňho, alebo na situáciu.

To, že na ňom hlúpo visí, ho šťvalo, no ešte väčšmi sa desil občasných prejavov druhej stránky jej osobnosti. Často bez výstrahy strácala nervy a vtedy bývala zlá. Takmer sa jej bál.

„Neviem,“ odvetil čo najzdvorilejšie, „no ak Will vŕavel, že je to tu, musí to byť tu.“

Pátrali medzi prízemnými budovami, všetko hrubými stavbami z betónu s nezasklenými oknami. Nedalo sa odhadnúť, na čo slúžili – na bielej omietke sa kde-tu črtali len načmárané čísla. No Chesterovi z tých barakov aj tak naskakovali zimomriavky. Uvažoval, či sem kedysi dávno nahnali vojakov, uväznili ich v tme a bez kontaktu so svetom. Pravdaže, teraz bolo všetko prázdne – zostali len trosky a kusy pokrúteného kovu.

Martha zafučala ešte hlasnejšie, čo veštilo ďalšiu oráciu, a vtedy svetlo, ktorým si pomáhal Chester, dopadlo na otvor.

„Aha! To je ono!“ ozval sa v nádeji, že ju umlčí. Dívali sa na priechod, ktorý vyrobil Will.

„Áno,“ bez nadšenia odvetila Martha.

Zdalo sa, že ju to sklamalo. Zdvihla kušu, akoby očakávala problémy, a vliezla do diery prvá. Chester pokrútil hlavou a nešiel hneď za ňou. No keď tam vliezol, zistil, že nohy ťahá cez smradľavú vodu. Zápach z nej stúpал o to silnejšie, o čo väčšmi ju čerili.

„Uf!“ zaúpel. V duchu sa utešoval, že aspoň necíti Marthu. Zazrel z vody trčať drevené dosky, potom zopár hrdzavých železných sudov.

Jeden bol prázdny a plával na boku. Keď sa voda rozhojdala, búchal o stenu – vydával dutý kovový zvuk, ako keď v diaľke na mori zvoní zvon.

No ozýval sa aj iný zvuk – pravidelné ťukanie. Chester zbadal, že o sud naráža prázdna plechovka od diétnej koly. Vyvalil na ňu oči, ako očarený pozoroval červené a strieborné nápisy – boli jasné, zreteľné a bezpochyby pomerne nové. Hneď sa mu zlepšila nálada. Tá plechovka od koly pochádzala z Povrchu a predstavovala kúsok jeho vlastného sveta. Zišlo mu na um, či ju neodhodil Will, keď sa spolu s doktorom Burrowsom vrátil do tohto podzemného prístavu – a potom preliezol do krytu na Povrchu. Predstava, že azda našiel spojivo s kamarátom, ho potešila.

Martha si všimla, že Chester zíza na plechovku, a šomraním ho pohнала vpred. Pre ňu ten odpad neznamenal nič. Prešli cez dvere do miestnosti so skrinkami. Presne tam, kde vrazil Will, objavili rebrík, ktorý im pomôže prejsť hore. Martha skúsila pevnosť jeho priečok a pomaličky začala liezť.

Naozaj som tu? To nie je možné!

Chester sa teperil za Marthou, a hoci si zakryl oči pred jasným svetlom, žiara oblohy ho premohla a oslepený sa zvalil na zem. Po štyroch zaliezol za krovie, kde sa už usalašila aj Martha. Zostali tam, kým sa Chesterovi neprispôsobili oči. Svetlo ani nebolo veľmi silné, keďže v to popoludnie halili slnko mraky.

„Tak sme tu, môj milučký,“ prehodila Martha.

Nastala Chesterova slávna chvíľa, chvíľa návratu domov z hlbín Zeme, po toľkých mesiacoch, že si ich radšej nechcel pamätať, po všetkom, čo musel pretrpieť. A vôbec mu to nepripadalo slávne.

„Sme v krajine zlých Pozemšťanov,“ pohľadavo doložila Martha. Díval sa, ako si okolo hlavy omotáva zafúľanú šatku a necháva len škáru na oči. Fľochla naňho spod privretých viečok a Chesterovi došlo, že ona si bude na svetlo zvykať omnoho dlhšie.

Potom mu čosi zišlo na um.

Teraz by som ju tu mohol nechať!

Čo keby jej ušiel? Martha poriadne nevidí a sotva ho doženie. *Máš šancu*, opakoval si. Jeho spoločníčka si poriadne odchrchlala. V nose jej

zachrapčal sopeľ a vzápätí začala dôsledne smrkať do šatky. Stískala si raz jednu, raz druhú nosnú dierku, ako keby z tuby zubnej pasty vytláčala aj posledné zvyšky.

Chester si spomenul, ako sa on, Will a Cal prvý raz dostali na banskú stanicu v Hlbinách a on urobil niečo podobne hnusné. Teda aspoň Willovi sa to hnusilo. To mu pripomenulo kamaráta a všetko, čo spolu prežili: dobré aj zlé. Chesterovi došlo, že už sa na Willa nemôže hnevať. Ani netušil, či Will prežil skok do Fajčiarky Jean, kam sa vrhol za otcom. Alebo či ho prežila Elliottová, ktorá sa dobrovoľne vybrala za nimi.

Chester sa striasol.

Možno zahynuli a už ich nikdy neuvidí.

Alebo azda pokračujú vo svojom úžasnom dobrodružstve, do ktorého sa s Willom pustili v pivnici domu Burrowsovcov, keď vstúpili do tuneľa. Áno, dobrodružstvo, uvedomil si Chester. Až mu prišlo ľúto, že preňho sa skončilo.

Tí traja iste prežívajú neuveriteľné veci... Will, doktor Burrows, Elliottová... Áno, Elliottová. Mal ju pred očami, akoby tu stála. Videl ju tak, ako keď vtedy vypila tekutinu z vlčieho oka, jej šibalský úsmev, s ktorým mu ponúkla čudesnú lahôdku. Nesmierne ju obdivoval, veď len vďaka nej a jej úžasným schopnostiam zostali chalani nažive. No predovšetkým obdivoval jej úsmev a spomienka naň ho teraz naplnila smútkom.

Chester vzdychol a pripomenul si, že je na Povrchu a treba zdvihnúť kotvy. Za posledné mesiace ušiel hrobárovi z lopaty toľkokrát, že v porovnaní s tým tu bude určite menej ohrozený.

To si aspoň nahováral, kým si Martha z nosa dolovala sivú hmotu a utierala si ju o už tak či tak špinavý kabát.

Božemôj.

Naozaj si napokon musím vybrať medzi Elliottovou a touto odpornou starenou?

„Áno, sme tu,“ odvetil a odvrátil zrak od Marthy. „Na Povrchu.“

Šerilo sa a Martha videla čoraz lepšie. Zo skrýše zazreli zopár budov, všetky hranaté a prosté.

A tak sa po niekoľkých hodinách ukrývania v tme rozhodli vyhrabať spoza krovia. Opatrne sa presúvali pomedzi nepoužívané budovy býva-

lého letiska. Chester z Willovho rozprávania vedel, že sa nachádzajú v Norfolku, dobrých stopäťdesiat kilometrov od Londýna.

Prešli po ploche, ktorá vyzerala ako pochodový plác a ich kroky sa tam prízračne ozývali na asfalte, z ktorého v prasklinách vyrážala buriňa. Chester o chvíľu zazrel nákladiak, ktorý zrejme patrila stavbárom alebo nejakým remeselníkom. Potom pri jednej budove zbadal lešenie a bolo mu jasné, že odkedy sa tam vynorili doktor Burrows s Willom, veci sa zmenili – ktosi sa pokúšal letisko rekonštruovať. Vzápätí v diaľke uvidel unimobunku. V oknách sa svietilo a vedľa parkoval Land Rover. Will ho upozornil, že tu hliadkujú ochrankári, zrejme sídlili tam. Vietor k nim privial smiech a hlasy.

„Mohli by sme ich požiadať o pomoc,“ nadhodil.

„Nie,“ pokrútila hlavou Martha.

Nemienil sa s ňou škriepiť, no keď boli od unimobunky o niečo ďalej, Martha ho chytila za plece.

„My pohanov o pomoc nežiadame! Nikdy!“ zavrčala a poriadne ním potriasla. „Pozemšťania sú zlí!“

„Aha... jasné...“ zhíkol, vystrašený jej zúrivosťou. Tá však pohasla rovnako rýchlo, ako vzbĺkla, a na tučnej tvári sa objavil úsmev. Chester sám nevedel, ktorej stránky Marthinej povahy sa bojí viac. Zato mu bolo jasné, že odteraz si musí dávať pozor na jazyk.

Druhá Rebecca bola rada, že jej pomáha slabá gravitácia, keď sa so sestrou na chrbte posúvala cez tunel. Hoci zranené dievča znovu zamdlelo, druhá Rebecca sa s ňou aj naďalej rozprávala.

„Neboj sa, niečo vymyslíme. A ty sa uzdravíš,“ mrmlala. V skutočnosti si tým nebola istá a začínala sa o sestru vážne báť. Provizórny obväz splnil svoju úlohu a spomalil krvácanie, no prvá Rebecca už aj tak stratila priveľa krvi. Nevyzeralo to s ňou dobre.

Druhá Rebecca sa však nemienila vzdať – kilometer za kilometrom kráčala v prachu pomedzi hrdzavé koľaje a vliekla svoje bremeno. Hoci minula už niekoľko vchodov do ďalších tunelov, rozhodla sa držať toho hlavného v nádeji, že ju vyvedie z bane.

Ešte väčšmi ju povzbudilo, keď narazila na niekoľko starých strojov: ďalší dôkaz, že tu kedysi fungovala civilizácia. Neskúmala zariadenia,

ktoré jej pripadali ako čerpadlá a generátory. Boli trochu zastarané, no predpokladala, že sú to varianty pozemskej techniky používané na hĺbkovú ťažbu. Kde-tu zazrela aj krompáče, lopaty a ochranné prilby.

Vedela, že sa musí dostať von – prinajmenšom preto, že od hladu a smädu ju chytal závrat. No chcela aj vymeniť sestrin provizórny obväz za niečo lepšie. Druhá Rebecca zakliala, keď si spomenula na poľné obvazy v bunde, čo musela zanechať na mieste, kde ich prepadli Will a Elliottová.

Po tom, čo jej niekoľko kilometrov robil spoločnosť len zvuk vlastných krokov, všimla si odrazu aj iný zvuk.

„Počuješ?“ spýtala sa, no nečakala od sestry odpoveď. Znelo to ako prerušované kvílenie. Znovu vykročila a za zákrutou tunela zacítila na tvári závan vzduchu. Čerstvého vzduchu. Hneď ožila a vykročila rýchlejšie.

Kvílenie silnelo a s ním aj vietor, až napokon kdesi hore rozoznala svetlo.

„Denné svetlo... áno, toto by mohlo byť ono,“ zamrmlala. Vyliezla ešte strmšou pasážou tunela a objavila zdroj osvetlenia.

Koľajnice pokračovali aj ďalej, no jeden bok tunela, ktorý mal byť zo skaly, vyzeral ako vystavaný z oslepujúceho svetla. Nezdalo sa umelé, no po toľkých hodinách v tme, kde si mohla svietiť na cestu len zelenkastým svetlom gule, naň sotva vládala pozrieť.

„Na chvíľu ťa zložím,“ povedala a opatrne položila sestru na zem.

Zaclonila si oči rukou a pobrala sa k svetlu. Vietor tu fúkal tak prudko, až ju tlačil dozadu.

Opakovala si, že musí trpezlivo počkať, kým sa jej zrak prispôsobí svetlu. Po chvíli mohla odtiahnuť ruku od tváre a cez zubatý otvor uvidela bielu oblohu. Zdalo sa jej, že je vysoko, nie ďaleko od oblakov – ak tam nejaké boli.

„Takže som sa celý čas trepala hore nejakým vrchom?“ zasyčala.

Pokrčila plecami a prešla bližšie k otvoru.

Potom udivene skríkla.

„Toto musíš vidieť! To je úžasné!“ zavolala na zamdletú sestru.

Hlboko pod ňou sa rozprestieralo mesto, cez ktoré pretekala rieka. Rieka sa vlievala do vodnej plochy a tá sa tiahla, kam oko dovidelo.

„More?“ hlesla.

Ešte väčšmi ju však udivilo mesto. Nielenže bolo obrovské, ale stáli v ňom aj veľmi veľké budovy. Aj z tej veľkej diaľky rozoznala obrovský oblúk, nie nepodobný Víťaznému oblúku v Paríži, okolo ktorého sa lúčovito rozbiehali široké ulice. Oblúk bol najvýraznejší, no boli tam aj iné veľké budovy, všetky pôsobili klasicky a stáli v pravidelných rozstupoch. Druhá Rebecca prešla zrakom ďalej od stredu mesta a uvidela rozsiahle oblasti plné menších budov – zrejme rodinných domov.

Toto rozhodne nebolo opustené mesto duchov.

Keď si ponamáhala zrak, rozoznala čosi ako vozidlá, čo z tejto vzdialenosti vyzerali menšie než blchy.

Začula pravidelné pulzovanie motora a nad mestom uvidela vrtuľník. Vôbec nepripomínal tie, čo už na Povrchu videla, nemal vrtule na nose a chvoste, ale na bokoch trupu. „Čo to má byť?“ zamrmľala.

Potom sa zadívala na more. Ak si zaclonila zrak pred odrazom slnka od jeho hladiny, uvidela množstvo lodí a člnov.

No najväčšmi ju oslovila aura poriadku a moci, čo stúpala z tohto mesta. Druhá Rebecca spokojne pokývala hlavou.

„Toto je niečo pre mňa,“ povedala.

Kapitola 3

Hoci Chester a Martha cítili únavu, vždy putovali ďalej iba v noci a iba cez polia. Všetky obývané budovy a cesty široko obchádzali. Martha trvala na tom, že pôjde prvá, hoci Chester vedel, že nemôže mať ani najmenšiu predstavu, kam ich vedie. Netušil to ani on, no rozhodol sa zostať zatiaľ s ňou. Aj tak teraz nemal iný plán – rozhodne nie, kým sa jej nezbaví.

Cestou myslel na Draka a rozhodol sa, že by mu mal aspoň nechať odkaz. Ak to nevyjde, zavolá rodičom. No na obidva telefonáty potreboval telefón a musel počkať, kým sa k nejakému dostane. Veľmi dobre vedel, že Martha urobí všetko, aby mu zabránila hovoriť so „zlými Podzemšťanmi“, takže jej bude musieť nejako utiecť. Toto rozhodnutie ho na ceste poháňalo – zo všetkého najviac sa túžil zbaviť tejto ženskej.

Keď oblohu sfarbili prvé náznaky svetla, zastali na čistine uprostred malej zalesnenej oblasti obklopenej poľami. Brieždilo sa a Chester neveril, koľko je tam vtákov a aké sú hlučné. Všade zneli zvuky a mihotal sa pohyb. Aký to bol rozdiel oproti Podzemiu, na ktoré si Chester navykol – keď sa v ňom objavilo zviera, buď sa vás pokúsilo zožrať, alebo ste sa vy mohli pokúsiť zjesť jeho.

V Highfelde rozhodne nikdy nepočul toľko vtákov. *Som mestský chalan*, napadlo Chesterovi, keď vnímal kakofóniu vtáčieho spevu, no potom sa znovu zamyslel. Mal pocit, že život v Highfelde zanechal už veľmi dávno. Teraz ani sám nevedel, kto vlastne je.

Martha sa činila pri okraji čistiny, spájala konáre a pri kmeni jaseňa z nich stavala dva prístrešky. Na Chesterov vkus ich umiestnila príliš

blízko seba, no nemohol sa do toho miešať. Okrem toho sa cítil úplne vyčerpaný – túžil si ľahnúť a spať. Chystali sa ľahnúť si do spacích vakov zo skladu v kryte, a Chester práve vyťahoval ten svoj z ruksaka, keď začul syčanie. „To ste boli vy?“ spýtal sa unavene a ani nezdvihol hlavu.

„Ticho!“ prikázala mu Martha pošepky.

„Čo ste vraveli?“ nechápal Chester.

V podrepe sa k nemu presunula. Práve sa otočil, aby zistil, o čom hovorí, keď ho zrazila na zem. „Ticho. Ticho. Ticho,“ opakovala, keď sa naňho zvalila a dlaňou mu zapchala ústa.

Marthinu tvár, osvetlenú lúčom z jeho svetelnej gule, delilo od jeho tváre niekoľko centimetrov. Chester mal nezávideniahodný výhľad na kučeravé ryšavé chlípky, čo jej rástli na brade.

„Nie!“ zvolal a pokúsil sa ju odtisnúť. Zostali na zemi bok po boku a ona ho stále odmietala pustiť. Okríkol ju, no opäť sa mu pokúsila zapchať ústa.

Odtláčal ju od svojej tváre, a keď sa častovali nadávkami, obaja dychčali od námahy. Chestera prekvapilo, aká je silná. Ich zápas sa zmenil na fackovanie – váľali sa po zemi medzi konáríkmi a suchým lístím.

„Prestaňte!“ zvolal Chester.

Stiahol ruku so stisnutou päťou, pripravený Marthu udrieť, ale vtom ho panika na zlomok sekundy opustila. Spomenul si na otcove prísne slová: *Nikdy neudri dámu.*

Chester zaváhal.

„Dámu?“ zašomral a v duchu si položil otázku, či Martha takémuto opisu zodpovedá.

Nejako však ten smiešny zápas zastaviť musel.

Zahnal sa na Marthu a zasiahol jej čelúšť. Myklo jej hlavou nabok a okamžite ho pustila. Chester nedokázal rýchlo vstať, tak sa od nej odplazil po štyroch.

„Dofrasa, čo je to s vami?“ zavolať z kraja čistiny. Báľ sa, že sa naňho znovu vrhne. Dychčal a ledva vládol hovoriť. „Čo ste úplne zošaleli?“

Začala sa k nemu plaziť, no potom sa zdvihla na kolená. Nezdalo sa, že by sa naňho hnevala. V očiach mala hrôzu, stisla pery a zdvihla zrak k vrcholkom stromov na okraji čistiny.

„Počul si to?“ zašepkala nástojčivo.

„Čo som mal počuť?“ spýtal sa Chester, pripravený vyštartovať preč, keby sa k nemu pohla.

„Ten hluk,“ odvetila.

Chester hneď neodpovedal. „Počujem len vtáky – celé milióny sprostých vtákov,“ odvetil. „To je všetko.“

„To nebol vták...“ Od strachu takmer koktala. Stále so zdvihnutou hlavou pozorovala sivú oblohu medzi stromami. „Bol to svetlonos. Počula som pleskot krídel. Prišiel sem za nami. Robievajú to – vravela som ti, že jeden z nich ma prenasledoval v Hlbinách. Keď sa raz na teba zavesia, nepresta...“

„Svetlonos? Sprostosť!“ prerušil ju Chester. „Iba čo nad nami preletel nejaký holub alebo vrabec. Tu nežijú svetlonosi, vy staré motovidlo.“

Už mal tých nezmyslov po krk. Svetlonosi boli obrovské dravce, ktoré trochu pripomínali nočné motýle, a stále mali chuť na mäso, najmä ľudské. Hoci pod povrchom Zeme, kde Martha donedávna žila, azda patrili k najhrozivejším tvorom, Chester odmietal pripustiť, že by ich nejaký prenasledoval až sem. „Tuším vám preskakuje!“ zvolal.

Masírovala si miesto na brade, kde ju udrel. „Len som ťa chcela zachrániť, Chester,“ povedala previnilo. „Chcela som ťa ochrániť, aby si zobral mňa... a nie teba.“

Chester nevedel, čo si má o tom myslieť.

Mrzelo ho, že ju udrel – ak bola naozaj presvedčená, že sa na nich chystá zaútočiť svetlonos, potom chápal, prečo sa správala tak čudne, a mal by jej byť vďačný. *Naozaj to mohol byť svetlonos?* Martha bola očividne presvedčená, že ho počula, lenže ona podľa všetkého nebola pri zmysloch. Tvár mala strhanú a stále sa správala dosť podivne. Oči sa jej mihali sem a tam, akoby v stromoch niečo videla.

Vstala, šla dokončiť prístrešky a potom začala pripravovať jedlo. Keď bolo hotové, Chester ho bez slova prijal – bol príliš hladný a unavený na to, aby sa s ňou hádal. Jedli mlčky a Chester uvažoval nad ich šarvátkou. Rozhodol sa, že bez ohľadu na to, či tu svetlonos je, alebo nie je, nechce zostať s Marthou ani o chvíľu dlhšie, ako bude treba. Musí čím skôr zdrhnúť.

Druhá Rebecca neisto vyšla do slnečného svetla. Nezložila sestru hneď, chvíľu uvažovala, kam sa to dostali. Pred ňou sa rozprestierala úzka

skalnatá plošina, na ľavej strane ohraničená ostrými končiarmi. Končiare boli príliš strmé, aby sa na ne dalo vyliezť, hoci orientačný zmysel druhej Rebecce napovedal, že mesto leží za nimi.

Priamo pred ňou sa ešte niekoľko stoviek metrov tiahli koľajnice a končili sa v nízkej budove. Za ňou sa vinula poľná cesta. Rozmýšľala, či vedie dole do mesta.

Keď sa zdvihol vietor a fúkol jej do tváre dlhé vlasy, obrátila sa vpravo. „Vystúpili sme na horu,“ zašepkala a pozrela ponad vrcholky obrovských stromov, čo sa tiahli až k obzoru. „Sme na horskom hrebeni nad džungľou,“ povedala zamdletej sestre.

Ani ju to neprekvapilo. Od toho úžasného výhľadu na metropolu stále stúpala, hoci už aj vtedy bola v poriadnej výške.

„Asi pôjdem rovno za nosom,“ vzdychla a cestou popri koľajniciach po miernom svahu k budove zacítila na pokožke horúčavu. Plošina bola vystavená slnku a nebolo na nej ani stopy po vegetácii. „Musím ťa dostať do tieňa,“ povedala sestre.

Prvá Rebecca ticho zastonala.

Budova bola prostá, zbitá z vysušeného dreva a zhrdzaveného plechu. Druhá Rebecca zložila sestru a lepšie sa poobzerala. V jednom rohu stálo niekoľko vozňov. Pobrala sa k najbližšiemu a nabrala za hrst materiálu, ktorým bol ešte stále naložený. „Ťažba,“ zamrmľala a vysypala z dlane úlomky skál. Domyslela si, že v týchto vozňoch sa kedysi vyvážal odpad z bane v útrobach hory.

Rýchlo prehľadala zvyšok budovy, no nenašla nič užitočné. Keď sa blížila k dverám vzadu, skopla pár prázdnych pivových fliaš. „Stačila by aj voda,“ zašomrla, keď sa fľaše zastavili na betónovej dlážke.

Vyšla cez dvere von. Stáli tam tri staré trojtonové nákladiaky, z gumy na pneumatikách zostali už len tmavé hrčky. Druhá Rebecca sa dotkla emblému na otlčenej mriežke chladiča – hoci bol poškodený, rozoznala na ňom symbol, ktorý pripomínal staromódnu vesmírnu raketu, a pod ním meno.

„Blit...?“ prečítala nahlas, no zvyšné písmená chýbali. Vedľa nákladiaka objavila štyri veľké cisterny – do každej sa pravdepodobne zmestilo niekoľko stoviek galónov. „Benzín,“ usúdila, keď k jednej privoňala.

Očami sledovala poľnú cestu. „Takže toto je naša cesta dole,“ povedala. Mala pravdu – očividne to bol jediný prístup na horu – či už pre nákladiak, alebo pre peších.

V hukote vetra začula sestrino volanie. Obidve boli dehydrované a súrne potrebovali vodu, no prvá Rebecca ešte súrnejšie potrebovala lekársku pomoc. Druhá Rebecca vedela, že inak sestra sotva prežije.

Druhá Rebecca sa práve otáčala k sestre, keď kútikom oka niečo zachytila. Znehybnela.

Nad stromami vyletela po zvislej dráhe svetelná raketa. Tenkou karminovou čiarou preťala bielu oblohu, ako keď chirurg prvý raz zareže do mladej pokožky.

Tá raketa nepredstavovala len znak života. Nebola to totiž hocijaká svetelná raketa. Pre styxku bola veľmi dôležitá jej farba.

„Hurá!“ zašomrala a vysušené pery sa jej zvltnili do úsmevu. „Tri... dva...“ nedočkavo odratúvala sekundy, od vzrušenia takmer nedýchala.

„Jeden!“ zvolala.

Svetelná raketa pokračovala po svojej dráhe a odrazu prudko zmenila farbu z červenej na čiernu. Na najtmavšiu možnú čiernu. Potom nastala tichá explózia a raketa sa premenila na oblak, ktorý vzápätí bez stopy zmizol.

„Červená a čierna!“ zvolala druhá Rebecca a zopla ruky. „Nech žije ŠOP!“ Myslela tým Štandardný operačný postup, pretože práve zbadala jeden z jeho signálov.

Už sa široko usmievala.

Niekde v džungli sa pravdepodobne nachádza aspoň jeden z jej profesionálne vycvičených a vybavených vojakov a pokúša sa komunikovať s ďalšími styxmi v okolí. Limitátori väčšinou pracovali v prísnom utajení a svoju prítomnosť odhaľovali len vo výnimočných situáciách. A toto rozhodne bola výnimočná situácia. Druhá Rebecca nepochybovala, že ten signál bol určený pre ňu a jej sestru.

Musela na signál odpovedať, oznámiť polohu. Zúfalo sa obzerala, až jej zrak padol na cisterny. „To je ono,“ povedala hlasom zastretým od vzrušenia.

Za pokus to stálo. Keď prešla pohľadom po obzore, z džungle stúpalo zopár bielych stĺpov dymu z bežných ohňov, tie však boli ďaleko. Keby rozložila oheň, možno by to ako signál stačilo.

Potom si však uvedomila, že nemá nič na zapálenie, len svoje šaty. Ak aj v cisternách zostalo dosť paliva, ako ho zapáli? „Mysli, myslí, myslí!“ zvolala. Zdvihla hlavu k slnku a dostala nápad. „Sklo! Fľaše!“ skríkla.

Rozbehla sa do budovy. „Budeš v bezpečí,“ povedala sestre, keď ju rýchlo niesla dozadu ku koľajniciam pri vchode do bane. K budove sa vrátila sama a zdvihla jednu z fliaš od piva, ktoré predtým zhodila. Vy-niesla ju von a prezrela cisterny.

K palivu v cisternách sa mohla dostať len cez poklopy. Vyzbrojila sa dlhou palicou a vyštverala sa na prvú cisternu, ktorá sa pod jej váhou prehla. Hrdza prežrala kov a druhá Rebecca videla až dovnútra. Palivo sa dávno vyparilo, takže cisterna jej bola nanič. Styxka zakliala.

Preskočila na ďalšiu cisternu. Tá bola v lepšom stave, a keď na ňu druhá Rebecca dopadla, kov zadunel. Pokúsila sa odkrútiť poklop, no ten sa ani nepohol.

„No tak!“ Šlo o čas – na signál musí odpovedať čím skôr. Zaprela sa do poklopu palicou, potom sa ho znovu pokúsila odkrútiť. Po veľkom dychčaní a páčení sa konečne zvrtol. Keď Rebecca zložila poklop, vyšší tlak v cisterne zasyčal a von sa vyvalili benzínové výpary, nad ktorými styxka pokrčila nos.

„Super,“ povedala, strčila do cisterny palicu a vzápätí ju vytiahla. Drevo bolo mokré od paliva – Rebecce odľahlo, že cisterna je takmer plná. Palicu ešte niekoľkokrát namočila, aby sa benzín rozliol okolo otvoru, a potom zoskočila dole.

Na zemi rozbila fľašu o skalu a vzala si črep – dutý kruh z dna. Očistila ho o košeľu. Klesla na kolená s palicou v ruke. Naklonila sklo, aby slnečné lúče dopadali na drevo vlhké od benzínu.

Slnko tak páliło, že keď sklený kruh ešte zosilnil lúče, v priebehu pár sekúnd podpálili benzín. Druhá Rebecca vyskočila na nohy a vystrela sa, dávala pozor, aby improvizovaná pochodeň nezhasla. Musí trafiť vrch cisterny. Zamierila a hodila pochodeň. Potom sa zvrtila a utekala preč tak rýchlo, ako len vládala.

Prebehla sotva dvadsať metrov, keď sa ozvalo puknutie a palivo sa vznietilo. O milisekundu nastal ohlušujúci výbuch. Odstredivá sila odtrhla hornú časť cisterny a vymrštila ju do vzduchu. Druhú Rebeccu zhodila na zem. Styxka cítila na krku spaľujúcu horúčavu, ale plazila sa

ďalej. Vzplanuli ďalšie dve cisterny, vybuchli takmer naraz a plamene z nich vyšľahli nad nákladiak a budovu.

Kým druhá Rebecca dobehla k sestre pri vchode do bane, nákladiak a budova boli v plameňoch a k oblohe stúpala dym. Hustý a čierny, iný ako tie v džungli.

Rachot výbuchov prebral prvú Rebeccu.

„Čo je to?“ hlesla a pokúšala sa zaostriť zrak na žiaru.

„Posily,“ odvetila druhá Rebecca.

„Hm?“ zamrmala jej sestra.

„Naši vedia, že sme tu, a poslali nám pomoc,“ oznámila jej so smiechom druhá Rebecca. „Máme limitátorov!“

Limitátori, ktorí sa ako pozorovatelia vyšplhali na vysoké stromy v džungli, zbadali, že zo vzdialeného horského hrebeňa stúpa dym. Na obzore preťal oblohu ako tmavá jazva, takže silnými ďalekohľadmi ho nemohli prehliadnuť. Traja pozorovatelia nekričali na svojich druhov dole, ale zaostrili ďalekohľady na zdroj dymu a niekoľko sekúnd ho pozorovali, aby nadobudli istotu. Horský hrebeň bol príliš rozsiahly, aby sa dalo určiť, kto oheň založil, množstvo dymu rástlo, akoby sa plamene rozho-reli len pred chvíľou.

Pozorovatelia si vymenili signály a rýchlo sa spustili na zem, kde čakali ostatní členovia oddielu. Keď od stromov na okraji čistiny odviazali psy, nepadlo ani slovo. Päťdesiatčlenný oddiel limitátorov vyrazil cez lúky k hore.

Doteraz nemali čo robiť. V džungli sa im pachovú stopu dvojčiat nepodarilo zachytiť. No teraz videli odpoveď na signál a pôjdu za dymom, až kým nedôjdu na vrch k jeho zdroju. Urobia všetko, čo bude treba.

Už ich nič nezastaví.

Keby ich niekto videl, mohol by rýchlo utekajúcich ľudí a psov mylne považovať za veľký tieň.

Tieň búrkového mračna.

Kapitola 4

Dopekla, kde to mesto je?“ zavrčala. „Druhá Rebecca odhadovala, že kráča dolu svahom už najmenej päť kilometrov, no poľná cesta viedla len dnom strmého údolia. Stráne jej zakryli výhľad na džungľu a už vôbec neumožňovali odhadnúť, ako hlboko ešte musí zísť a ako ďaleko od mesta sa nachádza. Pritom kombinácia horúčavy a sestrinho tela v náručí ju už oberala o posledné sily.

Práve uvažovala, že nutne potrebujú vodu, keď zbadala, že chodník sa prestáva zvažovať – a dokonca stúpa.

„To nie!“ zvrieskla.

Výkrik trochu prebral prvú Rebeccu, ktorá striedavo zamdlievala a otvárala oči. „Will,“ zachrčala. „Zabijem ho. Zlomím mu väzy.“

„Fajn, hlavne, že myslíš pozitívne,“ pochválila ju sestra. Krvácanie sa vďaka provizórnemu obvazu spomalilo, no nezastavilo. „Čoskoro tam budeme. A neboj sa, rana je v dobrom stave,“ klamala druhá Rebecca, ktorá si až pridobre uvedomovala lepkavú vlhkosť, čo vsakovala do koše aj jej.

Keď po niekoľkých hadovitých zákrutách začal chodník znovu klesať, druhej Rebecce sa nesmierne uľavilo. Po pár minútach sa konečne vyvliekli z úľabiny a ona uvidela okolie.

Zastala a žmurkala, lebo do očí jej tiekol pot. „No len sa pozri!“

Nielenže zišla z tej hory. Ešte čosi jej náramne zlepšilo náladu.

Pred sebou mala skutočnú cestu. Viedla pozdĺž vysokánskeho múra zakončeného ostnatým drôtom. A druhá Rebecca zazrela aj niečo dôležitejšie. Za múrom sa tiahol do diaľky rad továrenských komínov, ob-

rovských, hranatých a pravidelných. „Toto musíš vidieť!“ pošepla sestre. „Už sme takmer tam!“

Prvá Rebecca zastonala, zdvihla hlavu a pokúsila sa zaostriť zrak. „Civilizácia,“ šepla.

„Hej. Lenže ktorá?“ Druhej Rebecce nešla do hlavy veľkosť tých komínov.

„To je fuk. Pohni sa. Cítim sa otrasne.“

„Prepáč,“ vzdychla druhá Rebecca a vykročila. Pod nohami nemala asfaltku, ktorá by na slnku zmäkla, ale svetlý betón. Vyzeral ako hladký vápenec, bol dokonale rovný a precízne opracovaný. Možno to bola len vedľajšia cesta k nejakej fabrike, no ten, kto ju postavil, si dal záležať. Mal zrejme rád akurátnu robotu.

Druhá Rebecca už v diaľke rozoznala ďalšie komíny a zhruba o dvadsať minút sa na obzore zjavil druhý priemyselný komplex. Slnko sa odrážalo od objemných oblých antikorových stavieb, medzi ktorými sa týčili štíhlejšie stĺpy a poprepletané potrubie, tiež z lešteného antikora. Z nespočetných ventilov sa dvíhali obláčky pary alebo azda bieleho plynu a syčali, akoby šomrali na tú drinu v horúčave.

Rebecca sa už na pevnom podklade pohybovala rýchlejšie a všimla si, že múr pri ceste sa končí tesne pred druhým komplexom. Ocitla sa na jeho rohu a naľavo uvidela omnoho širšiu cestu, dvojprúdovú vozovku rozdelenú ostrovčekom s palmami.

Vzduch tesne nad cestou bol taký prehriaty, že pripomínal rozochvené mláčky ortuti. Druhá Rebecca márne napínala zrak, neuvidela ani človečika, len o niečo ďalej zaparkované akési vozidlo. Rozbehla sa k nemu a cestou si všimla, že všetko je čisté, bez trosiek, ba aj palmy na ostrovčeku pôsobia opatrovane. Toto a k tomu skutočnosť, že továreň pravdepodobne pracovala, jej našepkalo, že onedlho narazí na ľudí. Ľudia znamenali pomoc pre sestru.

„Je to auto,“ povedala druhá Rebecca, keď sa ocitla takmer pri ňom. „No aký typ?“

Jemne zložila sestru a začala s prehliadkou. „Trochu mi pripomína volkswagen, chrobáka,“ prehodila. Lenže auto bolo väčšie a zavalitejšie ako všetky volkswageny, ktoré na Povrchu videla, ba malo aj širšie pneumatiky. Karoséria bola strieborná, a hoci sa na nej nedala nájsť ani

škvrnka hrdze, nevyzerala celkom nová. Rebecca si zaclonila oči dlaňou a nazrela cez dymové sklá, či uvidí niečo z interiéru. Bol úplne prostý: len nafarbená kovová prístrojová doska s bežnými ciferníkmi. Skúsila otvoriť dvere na strane vodiča, ale boli zamknuté, a keď prechádzala okolo predku auta, zastala. „Fakt je to volkswagen,“ zamrmala pri pohľade na logo z kovu. „Lenže tento model som v živote nevidela.“

Vtom začula hukot a zvrtila sa, aby videla na cestu. Cez opar z horúčavy rozoznala veľké vozidlo, možno nákladíak, ktoré preradilo na vyššiu rýchlosť a na akejsi križovatke zrýchlene opustilo dvojprúdovku.

„No poď, dievča,“ zašomrala a zdvihla sestru. Prvá Rebecca odpovedala čímsi nezrozumiteľným – v jej stave ju čudné autá naozaj nezaujímali. Tvár mala bielu ako stena, len pod očami tmavé kruhy. „Už sme fakt blízko, len vydrž,“ opakovala druhá Rebecca a dúfala, že keď sa ocitnú na konci cesty, nájdu pomoc. A čo najrýchlejšie.

Chester sa pomaly vyvliekol zo spacieho vaku. Slnko už bolo vysoko, no netušil, koľko môže byť hodín. Zaškúlil pomedzi konáre úkrytu a zazdalo sa mu, že vidí siluetu spiacej Marthy. Pripomínala hromadu špinavej bielizne – a tak nejako ju aj celý čas vnímal. Pár minút ju pozoroval, či sa pohne.

Tá stará čudáčka ešte chrápe, musím zmiznúť, pomyslel si a jasne si spomenul, ako sa naňho vrhla pod zámienkou, že na nich striehne svetlonos. To už bola naozaj posledná kvapka – nemal chuť znášať ďalšie jej výstrelky.

Niežeby som jej bol zaviazaný, povedal si a čo najtichšie sa celý vytiahol z vaku. *Vôbec ma nepotrebuje. Postará sa o seba aj sama.*

Chester znovu pozrel na Marthu. Mal prostý plán: vráti sa do Londýna, aj keby sa tam mal trepať peši. A keďže nemá peniaze, naozaj sa musí spoľahnúť na nohy. Iba že by ho niekto odviezol. Alebo by sa mohol prihlásiť úradom. Lenže to nepôjde, lebo Will ho varoval, že styxovia majú všade svojich agentov. Budúcnosť mu pripadala pochmúrna a prinajmenšom neistá, no hocičo bolo lepšie než trčať s bláznivou Marthou.

Napriek zmeraveným kĺbom si nasadil ruksak a po štyroch preliezol po suchom lístí, ktoré nepríjemne šuchotalo.

Už bol niekoľko metrov od úkrytu, keď sa posledný raz obzrel, či sa Martha nehýbe.

„Spal si dobre?“ veselo ho oslovila.

Zvrtol sa a dlane sa mu na lístí šmykli. Takmer padol na nos.

Skrývala sa v tieni ovísajúcich konárov starého stromu. Na zemi pri nej vetrík preháňal perie z troch doružova ošklbaných vtáčikov. Martha práve čistila štvrtého, a ako tam tak sedela s rozťahnutými nohami, pripomínala nejaké obscénne prerastené batola, čo sa hrá s bábikou. Chester podľa veľkosti koristi odhadol, že ulovila lesného holuba.

„Mhm, áno,“ prikývol a meravo zíal, ako Martha šklbe ochabnuté telo.

„Tieto hlúpe pozemské potvory sa lovia ľahko,“ pochválila sa a položila ošklbaného holuba k ostatným. „Okrem toho som našla hriby,“ doložila a ukázala na hromádku pri vtákoch.

Zapálila oheň a začala nad ním opekať prvého z nich. Chester si pomyslel, že sa celkom slušne prispôsobila novému prostrediu. Sám nevedel, či vytušila, že sa ju chystal opustiť.

Druhá Rebecca kráčala priemyselnou zónou, až objavila otvorenú bránu v ďalšom múre. Ešte stále nebola na konci dvojprúdovej vozovky, ktorá sa pred ňou tiahla do diaľky a podľa všetkého ju zase pretínal masívny oblúk.

Vošla do brány.

Zahrmelo a z oblohy sa spustil dážď. Druhá Rebecca počula, ako kvapky syčia na horúcej dlažbe. Jej sestra pohla hlavou. „Super,“ šepla prvá Rebecca, keď jej voda osviežila tvár. Otvárala ústa, akoby sa chcela napiť.

No jej sestra si sotva všímala, že ju bičuje čoraz hustejší lejak. Stála pod bránou a vyvaľovala oči na to, čo sa črtalo za ňou.

Rady domov.

Autá.

Ľudia.

„Dobrý bože,“ vydýchla.

Vyzeralo to ako hociktoré európske mesto – architektúra nepôsobila moderne, no domy a obchody mali čisté a poopravované terasy. Preniesla

sestru cez bránu, kráčala stredom širokej ulice a obzerala sa okolo seba. Odkiaľsi k nej doľahli takty opery, tenké a ostré, akoby ich niekto pískal na píšťalke, a druhá Rebecca pozrela na otvorené okno o čosi ďalej.

„Nemajú lampy,“ prehodila, keď jej došlo, že v tomto svete nikdy sa nekončiacich dní je pouličné osvetlenie zbytočné.

Vykročila k najbližšej budove. Odhadla, že to bude nejaký úrad, lebo všetky okná mala zatemnené roletami. Pri dverách našla medenú tabuľku s vyrytým menom a nejakými údajmi. „Schmidts,“ prečítala. „Zahnärzte. Nach Verabredung.“

„To je po nemecky... zubár,“ zamrmala prvá Rebecca, keď otvorila jedno oko. „Aspoň mi opraví polámané zuby.“

Druhá Rebecca sa jej chystala odpovedať, no otočila sa a kohosi zbádala. Z vedľajšieho domu vyšla žena a za ňou dvaja malí chlapci. Cúvala po schodíkoch na chodník a pokúšala sa kryť deti dáždnikom. Na sebe mala krémovú blúzku a sivú sukňu klasickej dĺžky, na hlave klobúk so širokou strieškou. *Toto nevyzerá na najnovšiu módu*, pomyslela si druhá Rebecca. Chlapci nemali viac ako šesť či sedem rokov a oblečení boli v rovnakých hnedých kabátikoch a krátkych nohaviciach.

„Hm... zdravím vás,“ čo najmilšie sa ozvala druhá Rebecca. „Veľmi potrebujem vašu pomoc.“

Žena sa otočila a od hrôzy otvorila ústa. Potom zvrieskla a pustila dáždnik, ktorého sa zmocnil vietor a hnal ho po ulici. Chytla deti za ruku a na úteku ich takmer strhla z nôh. Stále vrieskala, no chlapci sa užasnuto obzerali za mladými styxkami.

„Asi nie sme vhodne oblečení,“ poznamenala druhá Rebecca. Sestry mali zamazané tváre, špinavé a obhorené šaty pokryté blatom a krvou.

„Čo sa deje? Tak zoženieš mi už pomoc?“ ozvala sa slabým hlasom prvá Rebecca, keď si jej sestra sadla na spodný schodík pred budovou, odkiaľ práve vyšla tá žena.

„Trpezlivosť,“ zamrmala druhá Rebecca. Oprela sestru o zábradlie a prešla k obrubníku. Pozrela do jarku, kde sa hromadila dažďová voda a stekala do kanálov. „Neboj sa, onedlho si nás všimnú,“ doložila a odhrnula si z tváre premáčané vlasy.

A naozaj – ani nie o tridsať sekúnd zaujúkali v metropole sirény, ich zvuk rezonoval medzi budovami. Na opačnom rohu sa zhromaždila

skupinka zvedavcov, ktorí vyvažovali oči na obe Rebeccy, no nepriblížili sa k nim.

Na mokrej ulici zasvišťalo auto a zabrzdilo. Bol to vojenský nákladník. Vyklopil oddiel vojakov s pripravenými puškami. Druhá Rebecca odhadla, že ich je okolo dvadsať. Ďalší vojak vystúpil z kabíny nákladniaka a vykročil k nej, mieriac na dievčatá pištoľou.

„Wer sind sie?“ vyštekol mladý vojak na druhú Rebeccu.

„Pýta sa, kto sme,“ zamrmlala prvá Rebecca. „Tuším je nervózny.“

„Viem. Nemčinu ovládam rovnako ako ty,“ odsekla sestra.

„Wer sind sie?“ zopakoval vojak a tentoraz každé slovo zdôraznil pohybom ruky.

Rebecca sa obrátila k nemu, lebo ho pokladala za veliteľa. Prezrela si jeho pieskovú uniformu, ktorá v daždi rýchlo tmavla. „Meine Schwester braucht einem Arzt!“ vyslovila s bezchybným prízvukom.

„Áno... potrebujem doktora,“ zamrmlala prvá Rebecca.

Vojaka tá veta očividne prekvapila a ani nereagoval. Namiesto toho vydal rozkaz a ostatní vojaci sa s namierenými zbraňami zoradili za ním. Celá formácia sa pomaly pohla k dievčatám.

Oslепujúco sa zabľyslo a znovu zahrnelo.

Vojaci odrazu zastali.

Druhá Rebecca si uvedomila, že už nepočuje plechové tóny opery.

Ak bol vojak doteraz nervózny, v tejto chvíli mu už na tvári jasne rozoznávala strach. Ostatní vyzerali rovnako vydesene.

Mali čistý, neriedený strach.

„Einem Artz,“ zopakovala. Netušila, čo ich tak desí. Potom začula tiché vrčanie a zvrtila sa za ním. Muži, ktorí vychádzali z ulice za jej chrbtom, vyzerali, akoby sa zhmotňovali v lejaku. Ich sivohnedé maskovacie uniformy dokonale ladili s mihotajúcou sa vodou, takže pripomínali pohyblivé ľudské tieň.

„Super načasovanie,“ ocenila druhá Rebecca, keď brigáda limitátorov zastala ako jeden muž. Cez celú ulicu sa ich roztiahlo asi štyridsať a zamierili na nemeckých vojakov. V pravidelných intervaloch sa v rade vyskytovali psovodi, ktorí ledva držali psy na remienkoch. Tie vydávali prízračné zvuky: v hrdlách im vibrovalo tiché kňučanie a nedočkavo vyhrnuté gamby odhaľovali ostré zubiská.

No mladý vojak a jeho chlapi nepozerali na psy. Fascinovali ich lebkovité tváre limitátorov s očami ako vyvrtané čierne diery.

Ani jedna strana sa nepohla. Nebyť lejaka, vyzerala by celá scéna ako z fotografie.

Druhá Rebecca vykročila doprostred cesty a zastala medzi dvoma líniami vojakov. „Offizier?“ opýtala sa nemeckého vojaka. Teraz už bola rovnako pokojná a sebaistá, akoby sa obyčajného pozemského policajta pýtala na adresu.

Vojak odtrhol pohľad od limitátorov, zadíval sa na štíhle dievča v otrhanom odeve a nemo prikývol.

„Ich...“ začala.

„Viem po anglicky,“ prerušil ju – a naozaj, mal len slabý nemecký prízvuk.

„Fajn. Takže potrebujem...“

„Pošlite týchto vojakov preč,“ prerušil ju.

Druhá Rebecca neodpovedala, len si skrížila ruky na hrudi a rozkročila sa. „Ani náhodou,“ odsekla. „Netušíte, proti čomu stojíte. Toto sú limitátori a urobia, čo im poviem. A hoci to možno nevidíte, na strechách majú svojich ostreľovačov. Ak by vám alebo vašim mužom čo len zišlo na um vystreliť...“

Nedokončila vetu, no všimla si, že hoci jej ďalej mieri pištoľou na hrudník, ruka sa mu chveje. „Teraz sem privediem dvoch mužov,“ povedala. „Jeden z nich je zdravotník, ktorý pomôže mojej sestre. Má prestrelené brucho a bez pomoci zomrie. Toto nie je agresia, tak povedzte svojim ľuďom, aby nestrieľali.“

Vojak zaváhal a pozrel na prvú Rebeccu pri zábradlí, kam ju oprela sestra. Nemecký dôstojník vyzeral ako stelesnenie dokonalého zdravia: plavé vlasy, jasné modré oči a opálená pokožka na tvári aj predlaktiach. „Dobre,“ prikývol a obrátil sa na svojich, aby nestrieľali.

„Ďakujem,“ zdvorilo kývla hlavou druhá Rebecca, vyriekla zopár slov v styxskom jazyku a zdvihla ruku.

Z radu sa odpojili dvaja limitátori. Prvý vykročil k prvej Rebecce a zdvihol ju zo schodiska. Druhý podišiel k druhej Rebecce a čakal. Bol to generál, najstarší a najvyšší veliteľ prítomných limitátorov s výraznou bielou jazvou v tvare písmena S na líci a so šedinami na sluchách.